

Zuleferien kom der nye Valg, det førte til, at Finansloven derved maatte gennemgaa to første Behandlinger, der maatte afgives to Finanslovbetænkninger, og dertil kom saa, at det nye Finansudvalg, der blev valgt, efter at Rigsdagen paa ny var traadt sammen, var ikke sammensat saaledes som det forrige; der var kommet flere nye Medlemmer ind, ogsaa dette maatte særlig forsinke Behandlingen af Lovforslaget. I Fjor brugte man imidlertid, naar man ser rigtig til, i det andet Ting ikke mere end $4\frac{1}{2}$ Maaned til Finanslovens Behandling, uagtet disse ekstraordinære Banstigeligheder. Men nu i Mar har der ikke været saadanne Hindringer for hurtigere at fremme Loven; Samlingen er ikke bleven afbrudt, der er ikke kommet ny Medlemmer ind i Finansudvalget, man har kun haft den een Gang til første Behandling, man har kun haft een Betænkning at afgive, men ikke desto mindre se vi, at det andet Ting i Mar har brugt længere Tid, end det brugte i Fjor, nemlig ikke mindre end 5 Maaneder. Sammenholder man Behandlingen i Fjor med Behandlingen i Mar, saa var det jo ikke ubilligt, om vi ventede, at det andet Ting havde gjort Finansloven færdig i kortere Tid end $4\frac{1}{2}$ Maaned, som de brugte i Fjor. Jeg mener derfor, at jeg ikke træder det andet Ting for nær, naar jeg fremhæver, at Grunden til, at vi saa Finansloven saa sent, er en utilbørlig Langsomhed i Behandlingen nede i det andet Ting og en Mangel paa Hensyntagen til dette Tings berettigede Krav. Skulde nogen tvivle om, at jeg har Ret deri, vil jeg henvisse de paagældende til en Artikel med Overskrift: „Finansudvalget“, der findes i det Blad, som redigeres af Formanden for Finansudvalget i det andet Ting. Der siges der i al Gemytlighed, at noget ekstraordinært Sag ligger der ikke i Finanslovens Overvejelse allerede i den første Uge af Martz, og at Udvalgets Behandling derved i Mar fra først til sidst har været et fuldkommen ordinært Luntetrav, saaledes som det ligger for vel tilførte Arbejdsheste. Jeg mener nok, at der fra det andet Tings Side havde været al Grund til at fremskynde dette Luntetrav, da Tinget jo har viist, at det, uagtet de ekstraordinære Hindringer, der laa i Vejen i Fjor, dog meget godt kunde føre i et hurtigere Tempo. Naar vi beklage os over, at vi saa Loven saa sent herop, saa er der forøget Grund til at hense til, at egentlig bunder denne Langsomhed fra det andet Tings Side i en Misfendelse af de to Tings Stilling overfor Finansloven. Grundloven indeholder den Bestemmelse, at Finansloven og Tilfølsbevillingslovene skulle

behandles først i det andet Ting. Man skulde synes, at i Almindelighed maatte det være en Opfordring for det andet Ting til, naar det skal behandle Finansloven først, endelig ikke at komme i den Situation at give det Udseende af at ville gaa dette Ting for nær; men saaledes har det ikke været. Det andet Ting har ikke været trykket af Beskedenhed i den Hensende. Det har egentlig fra første Færd af været tilbøjelig til at lægge ind i denne Bestemmelse meget mere, end der ligger deri. Man har ment, at det var egentlig Folketinget, der havde Raadighed over Finansloven, og at det væsentlige, som dette Ting heroppe havde at gøre, var at sige ja og Amen til, hvad man der havde besluttet, og at man derfor godt kunde nøjes med, naar man fik Loven herop henimod Slutningen af Samlingen, saaledes at man kunde saa den tiltraadt. Denne Anskuelse om, at Tinget derved har en saadan overvejende Indflydelse paa Finansloven, har endvidere ført til, at man har ment, at der tillige tilkom det andet Ting en overvejende Indflydelse paa hele Gangen i vort Statsliv, ja endog paa Regeringens Sammensætning. Der er jo ingen Tvivl om, at denne Anskuelse ikke har nogen Hjemmel i Grundlovens Ord, og der er heller ingen Tvivl om, at det ikke har været Tanken fra først af, at det andet Ting skulde udøve en saadan overvejende Indflydelse. Man behøver blot at gennemlæse den grundlovgivende Rigsdags Betænkning fra 1849 for at se, at det netop var det daværende Udvalgs Mening at sige, at Landstinget fik en afgørende Indflydelse paa Finansloven, at Landstinget blev sat i Stand til at forhindre, at der gøres Forsøg fra Folketingets Side paa gennem Finansloven at frembringe en Forstaaelse af vor Forfatning, som var ensfyldig, og som traadte de andre Statsmagter for nær. Det udtales allerede paa et saa tidligt Tidspunkt som den Gang, da man forhandlede om, hvorvidt ogsaa Finansloven skulde behandles efter Grundføringerne for Tokammersystemet, at dette var ønskeligt for det Tilfælde, at der fra Folketingets Side skulde blive gjort Forsøg paa under Begalitetens Form at indsnige en Omvæltning. Skylden for, at vi ere komne i denne Støve Gænge i Opfattelsen af de to Tings Stilling til Finansloven, ligger ganske vist hovedsagelig i det andet Ting, men det kan dog ikke nægtes, at ogsaa dette Ting, forekommer det mig, har nogen Skyld i saa Hensende, idet det ikke har vaaget med tilstrækkelig Nidkærhed over, at det fik den Indflydelse paa Finansloven, som det har et berettiget Krav paa. Det er allerede fremtrædende